

Ivan Lefkovits se narodil v roce 1937 v Prešově - na východním Slovensku - jako syn zubního lékaře a lékárnice. Jeho židovský původ mu období druhé světové války nijak neulehčoval. V roce 1943, když měl nastoupit do první třídy, vyšla vyhláška, že židovské děti nesmějí do školy.

„Jaké byly konkrétně moje pocity tehdy to nevím, protože rodiče se snažili to upravit tak, abych se cítil doma spokojený. A moje maminka řekla, budeme se spolu učit doma, číst a psát, počítat a válka skončí a potom bude zase všechno v pořádku“

Situace na Slovensku se naopak zhoršovala. Proto se rodiče rozhodli utéct do Maďarska. Nejprve odešli Ivan s otcem, ale poté co Maďarsko obsadili Němci museli se vrátit zpátky na Slovensko.

„Důležitý je, že jsem byl v Maďarsku s cizími - s neplatnými doklady a teď mě museli zařadit nazpět přechod k matce a k mému staršímu bratrovi a nezávisle na tom můj otec měl přejít. Mému otci se to vůbec nepodařilo a ten zůstal v Maďarsku a tam taky byl zavražděnej.“

Ivan Lefkovits si prošel několika koncentračními tábory, kde mu postupně zemřela celá rodina, kromě maminky. Po osvobození koncentračního tábora Bergen-Belsen byl 11 dní bez vody. Musel pít vodu z kaluže, aby nezemřel na dehydrataci.

„Anebo potom Němci opustili lágr a některý přinesli brambory dovnitř.. Brambory obsahují dost vlhkosti, ale to jsme nemohli k tomu se probojovat, ale na zemi byly šlupky od brambor a ty jsme si dávali na rty a to nám dávalo vlhkost..“

Když se setkal s maminkou po osvobození táborů, dozvěděli se, že už jsou jenom sami dva. V roce 1949 se z východního Slovenska přestěhovali do Prahy – na Žižkov, kde začal chodit do školy v Lupáčově ulici.

Na ZŠ začala Ivana Lefkovit zajímat chemie a velice ho bavila. Rozhodl se tedy, že půjde ve stopách svojí maminky a dozví se o chemii více.

„Ona byla první, která mi namalovala vodík a kyslík a že to reaguje. A to mě úplně fascinovalo. Takže já jsem hned si začal vyhledávat, ještě než byla první hodina chemie tady v Lupáčově a chemie ve mně vzbudila velký zájem a později tyhle předměty chemie, fyzika, matematika byly to, co mě bavilo. „

Ve studiu chemie pokračoval na průmyslovce a potom i na vysoké škole. V roce 1967 se svojí ženou emigroval.

„My jsme s Československem přerušili veškeré kontakty....Když někteří lidé vyjeli a zastavili se u nás, nejdříve ve Frankfurtu a potom v Basileji, tak vždycky jsme jim byli nápomocní a byli jsme k sobě hodní. Každému jsem pomohl, co jsem mohl.. A potom dlouho bylo nic, až do roku 1989“

O tom, jak významným vědcem byl svědčí i to, že v České republice a na Slovensku dostal za svoje působení v oblasti imunologie mnohá ocenění

Rozhodně mě dali víc, než si zasloužím. Takže tady jsem dostal všechno, Mendelovu medaili, rubínový imunoglobulin a čestné členství v jedné, druhé, třetí společnosti... Já si myslím nadále, že ne všechno si zasloužím, ale já jsem skutečně udělal hodně pro českou imunologii a oni se mě chtěli odvděčit tímto způsobem.

Pan Lefkovits má nakonec pro mladou generaci poselství, kde říká, že je důležité, že se snažíme zjistit, odkud to všechno přišlo a má také jedno přání, které zní, abychom hleděli dopředu, ale zároveň se ohlíželi na minulost.